

Asunto ensin Verkstokehittäjät

Asunnottomien palvelut hyvinvointialueilla

Maria Degerman

Kevät 2023

Y-Säätio

1. Asunnottomien palvelut

Asunnottomien palveluja kartoitettiin Asunto ensin Verkostokehittäjien toimesta keväällä 2023. Tietoja kartoitukseen kerättiin hyvinvointialueilta ja siellä erityisesti niiltä työntekijöiltä, joiden vastuulle asunnottomien palvelut kuuluivat. Tiedot kerättiin yhteisissä tapaamisissa. Asunnottomien palveluja oli erittäin vaikeaa löytää tai selvittää hyvinvointialueiden nettisivujen kautta.

Asunnottomien palveluihin katsottiin tässä kartoituksessa kuuluvaksi asunnottomuutta ennalta ehkäisevät palvelut, asunnottomina olevien palvelut sekä asunnottomuustaustaisten henkilöiden palvelut, joilla tuettiin asuttamista, asumisen onnistumista tai ehkäistiin asunnottomuuden uusiutumista. Helsinki ei ole mukana tässä kartoituksessa.

Asunnottomien palvelut eivät pääosin muodostaneet itsenäistä palvelukokonaisuutta hyvinvointialueilla, vaan ne sijoituivat esimerkiksi päihde, päihde- ja mielenterveyspalveluiden, aikuissosiaalityön tai sosiaalisen kuntoutuksen alle. Palvelujen sijoittumiseen vaikutti paitsi hyvinvointialueen organisaation rakenne, mutta myös asunnottomien määrä hyvinvointialueella. Jos asunnottomien määrä oli vähäinen, kuuluivat heille suunnatut palvelut jonkin isomman kokonaisuuden yhteyteen tai nivoutuivat joihinkin muihin palveluihin (Hyvinvointialueet ja asunnottomien määrä hyvinvointialueilla liitteessä 1).

Osassa hyvinvointialueita asunnottomien palvelujen suhteen todettiin myös, että asuminen tai asuttaminen sinällään ei kuulu hyvinvointialueen vastuulle vaan kunnan tai kaupungin vastuulle. Muutamalla hyvinvointialueella myös katsottiin asunnottomien palvelujen olevan niin sanottua rajapintapalvelua, joka asettuu kunnan/kaupungin ja hyvinvointialueen väliin. Kuitenkin ihanteellisessa tilanteessa kunta tai kaupunki voisi vastata asuntojen hankinnasta sekä asuttamisesta ja hyvinvointialue palveluista, jolloin toimittaisiin Asunto ensin mallin mukaisesti.

Kolmasosa hyvinvointialueista koki, että aiemmat hallitusohjelma kirjaukset asunnottomuuden vähentämisestä tai poistamisesta ovat edesauttaneet alueilla tapahtuvaa asunnottomuuden vähentämistä sekä mahdollistaneet kehittämään asunnottomille tarkoitettuja palveluja. Hallitusohjelma kirjauksilla on ollut vaikutusta myös kolmannen sektorin tuottamaan työhön sekä sellaisten hankkeiden määrään, jotka keskittyvät asunnottomuuden vähentämiseen. Muutamalla hyvinvointialueella oli olemassa oleva asunnottomuus ohjelma,

asunnottomuus verkosto tai työryhmä, joiden avulla asunnottomien palveluja pyrittiin kehittämään.

1.1. Asunnottomuuden ennaltaehkäisy

Asunnottomuuden ennaltaehkäisevää työtä on toki kaikki hyvinvointia ja elämän hallintaa lisäävä palvelu. Tässä tarkastelussa asunnottomuuden ennaltaehkäiseväksi työksi katsottiin asumisneuvonta, jota tarjottiin lähes kaikilla hyvinvointialueilla jossain muodossa. Asumisneuvonnan ensisijaisena tavoitteena on asumisen turvaaminen.

Asumisneuvonta oli joko hyvinvointialueen, kunnan, kaupungin, kolmannen sektorin tai vuokranantajan tarjoamaa toimintaa. ARA on avustanut asumisneuvontaa vuodesta 2009 asti. Laki asumisneuvonnan tuesta kunnille astui voimaan 1.1.2023 <https://www.finlex.fi/fi/laki/alkup/2022/20221036>. Aiemmin avustus kohdentui vain ARA-asuntokantaan, mutta nykyisen lain tavoitteena on ollut asumisneuvonnan laajentaminen kaikkiin asumismuotoihin.

ARAN avustusta on myönnetty huhtikuuhun 2023 mennessä 24 kunnalle. Asumisneuvontapalvelun tuottajat kunnalle ovat: kunta itse 16, vuokratyöyhtiö 7, yhdistys tai säätiö 2, yhtiö 1, hyvinvointialue 1 (ARAN rahoittamat asumisneuvonta paikkakunnat liitteessä 2). Tämän lisäksi asumisneuvontaa tarjottiin useammalla hyvinvointialueella niin sanotulla omalla rahoituksella. Joillain hyvinvointialueella asumisneuvontaa vastaavaa työtä tarjottiin myös jollain muulla nimikkeellä, kuten esimerkiksi talonmies, asukasisäntä, tai asumisneuvoja nimikkeellä. Laki asumisneuvonnan tuesta kunnille nähtiin hyvinvointialueilla tärkeänä ja positiivisena asiana, joka helpottaa asumisneuvonnan järjestämistä.

Pääosin asumisneuvontaa oli tarjolla hyvinvointialueiden isoimmilla paikkakunnilla. Asumisneuvojat saattoivat antaa lisäksi puhelin konsultointia hyvinvointialueen pienemmille paikkakunnille, mutta henkilökohtaiset tapaamiset pienempien paikkakuntien asiakkaiden kanssa eivät pääosin olleet mahdollisia. Kaikista tarjottavista asumisneuvonta malleista ei ollut hyvinvointialueella tarkkaa tietoa, koska sitä tarjottiin myös vuokranantajien toimesta heidän omille vuokralaisilleen.

1.2. Asunnottomien palvelut

Asunnottomana olevien palveluja tarjottiin jokaisella hyvinvointialueella. Valtaosalla hyvinvointialueista oli olemassa tilapäismajoitus, asumispäivystys tai ensisuoja. Muutamalla hyvinvointialueella, joilla asunnottomia henkilöitä oli vain muutama, oli hyvinvointialueella käytössään tarvittaessa muutama kriisiasunto. Kriisiasunnot saattoivat sijaita esimerkiksi jonkun palvelutalon tai kuntoutuskeskuksen yhteydessä tai ne ostettiin irrallisina maksusitoumuksella tarvittaessa.

Jos hyvinvointialueella ei ollut selkeää asunnottomien palvelujen kokonaisuutta, sijoittuivat tilapäisen asumisen ratkaisut pääosin päihdehuollon alle. Vastaavasti jos asunnottomia ei hyvinvointialueella ollut paljoa, saattoi tilapäinen- tai kriisiluonteinen asuttaminen kuulua sosiaalipäivystyksen vastuulle.

Tilapäismajoituksesta ei millään hyvinvointialueella käytetty asuntola sanaa, mutta yksiköiden toiminta oli vastaavan kaltaista. Majoitus tapahtui aina yhteistiloissa tai minimissään kahden hengen huoneissa. Tämän lisäksi käytössä saattoi olla joku yhteistila. Pääosin yksiköt olivat vain yöpymistä varten, eikä siellä ollut mahdollisuutta muun muassa henkilökohtaisten tavaroiden säilyttämiseen. Yksiköstä lähdettiin kuten asuntolasta – päiväksi pois ja sinne saavuttiin taas illalla. Yksiköiden yhteydessä oli usein myös päiväkeskus, jossa oli mahdollisuuksia syödä, pestä vaatteita ja käydä suihkussa sekä saada ohjausta henkilökunnalta. Tilapäismajoitukseen tarkoitettuihin yksiköihin oli kaikkiin mahdollista tulla ilman erillistä päätöstä tai lähetettä.

Tilapäiseen majoitukseen käytettävien yksiköiden lisäksi yli puolet hyvinvointialueista osti tarvittaessa kriisi- tai tilapäismajoitusta ulkopuolisilta palveluntuottajilta. Joillain paikkakunnilla palvelut oli kilpailutettu, mutta pääosin ne hankittiin irrallisina maksusitoumusostoina. Muutamalla hyvinvointialueella oli käytössään pari kriisiasumiseen tarkoitettua asuntoa tai huonetta, jotka sijaitsivat hyvinvointialueen tai kunnan/kaupungin omistamissa kiinteistöissä.

Pääsääntöisesti näytti siltä, että asunnottomuuden kohdatessa akuutin elämänkriisin kuten tulipalon, vesivahingon tai muun sellaisen ulkoisen seikan vuoksi, ohjattiin henkilö irrallisina maksusitoumusostoin tapahtuvaan kriisiasumiseen. Mikäli henkilön asunnottomuus oli jatkunut pidempään tai henkilöllä oli takanaan useampia asunnottomuus jaksoja tai hänen katsottiin olevan asunnoton henkilökohtaisen toimintansa tai ongelmansa vuoksi, ohjattiin hänet ensisijaisesti asumispäivystykseen tai muuhun tilapäiseen yhteismajoitukseen.

Tilapäismajoituksen yksiköt sijoituivat hyvinvointialueiden isoimpiin kaupunkeihin, joihin tarvittaessa voitiin ohjata asunnottomat henkilöt hyvinvointialueen pienemmiltä paikkakunnilta. Useammalta hyvinvointialueelta todettiin, että tilapäismajoitus oli vuoden alussa sovittu keskitettäväksi ja aiemmin pienempien paikkakuntien mahdollisista irrallisista maksusitoumusostoista paikallisiin yksityisten palveluntuottajien tai järjestöjen tilapäismajoitukseen oli luovuttu. Muutoksen seurauksesta oltiin kahta mieltä. Osa työntekijöistä totesi, että asunnottomia ohjataan uudistuksen myötä isompiin paikkakuntiin eli he joutuvat niin sanotusti vaihtamaan asuinpaikkakuntaansa. Osa työntekijöistä taas oli sitä mieltä, että muutos laittaa asunnottomat etsimään itse ratkaisuja omalta asuinpaikkakunnaltaan ja turvautumaan esimerkiksi ystävien luona majailuun. Huoli heräsi työntekijöillä siitä, kadotetaanko muutosten myötä osa asunnottomista, jos he tilapäismajoituksen sijaan joutuvat itse etsimään ratkaisua majoitukseensa. Tosin todettiin myös, että pienemmillä paikkakunnilla työntekijät ovat osin lähteneet etsimään omia ratkaisujaan tilapäismajoitukseen ja tilapäismajoitusta varten on saatettu vuokrata henkilölle esimerkiksi joku mökki, motelli majoitus tai muu vastaava tilapäinen ratkaisu.

Muutamalla hyvinvointialueella toteutettiin etsivää työtä, jonka tavoitteena oli löytää niitä asunnottomia, jotka eivät ole minkään palvelun piirissä. Etsivää työtä toteutettiin jalkautumalla tilapäisen asumisen yksiköihin sekä kaduille. Tämä asunnottomiin kohdistuva etsivä työ toteutettiin pääosin erilaisten hankkeiden muodossa.

1.3. Asunnottomuustaustaisten henkilöiden palvelut, joilla tuettiin asuttamista, asumisen onnistumista tai ehkäistiin asunnottomuuden uusiutumista

Asunnottomien asuttamista, asumisen onnistumista ja asumisen tuen tarjontaa kartoitettiin kysymällä hyvinvointialueilta, miten ja mihin asuttaminen tapahtuu ja miten asumisen onnistumista tuetaan. Vain viisi hyvinvointialueista tunnisti termin Asunto ensin- asumisyksikkö ja näiltä hyvinvointialueilta sellainen yksikkö myös löytyi joko omana tai ostopalveluna toteutettuna. Joillain hyvinvointialueilla oli asunnottomille tarkoitettuja ja erityisesti kohdennettuja asumisyksiköitä. Pääosin hyvinvointialueilla asunnottomille oli tarjolla asumisyksiköitä, palvelutaloja tai tukitaloja, jotka sijoituivat mielenterveys- ja/tai päihdepalvelujen puolelle.

Asumisyksiköihin sijoittaminen tapahtui palvelutarpeen perusteella (arviointi) eli yksiköihin sijoitettiin sekä asunnottomuustaustaisia että niitä henkilöitä, joilla oli tarvetta tuetumpaan asumiseen ja yksikön tarjoamaan palveluun, mutta ei

asunnottomuustaustaa. Sijoittamisesta vastasi joko yksittäinen henkilö tai työryhmä.

Lähes kaikissa asumisyksiköissä asukkaalla oli huoneenvuokralain mukainen vuokrasopimus. Yksiköiden joukossa oli paljon yksiköitä, joissa toimittiin Asunto ensin- mallin mukaisesti, vaikka sitä ei itse tiedostettu. Yli puolella hyvinvointialueista asuminen asumisyksiköissä edellytti kuitenkin päihitteettömyyttä. Tällöin usein päihitteettömyyden oli tullut alkaa myös jo ennen asumisyksiköön pääsemistä.

Asumisyksiköt sijaitsivat pääosin isoimmilla paikkakunnilla, mutta niitä oli ostettu myös kauempaa. Esimerkiksi kilpailutuksessa oli saatettu asettaa palvelun sijainnille muutaman sadan kilometrin säde. Näihin asumisyksiköihin sijoituessaan asunnottomuustaiset henkilöt siis joutuivat vaihtamaan asuinpaikkakuntaansa ja mahdollisesti myös siirtymään hyvinvointialueelta toiselle.

Työntekijöiden mukaan asunnottomien sijoittaminen asumisyksiköihin oli vaikeaa tai mahdotonta sellaisten henkilöiden kohdalla, joilla oli aktiivista päihiteiden käyttöä tai haastavaa käyttäytymistä. Muutamalla hyvinvointialueella myös vapautuvien vankien asuttaminen asumisyksiköihin koettiin eräänlaisena turvallisuusriskinä. Samoin asunnottomien nuorten asuttamiseen koettiin tarvittavan erillisiä yksiköitä.

Asumisyksiköiden lisäksi hyvinvointialueilla saattoi olla tuettua asumista, tukiasuntoja tai välivuokrattuja asuntoja. Nämä olivat pääosin hajasijoitettuja asuntoja, mutta muutamalla hyvinvointialueella oli tarkoitukseen varattu esimerkiksi koko rivitalo.

Hajasijoitettuja asuntoja saatiin asunnottomuustaisille hyvinvointialueen välivuokraamista asunnoista, kaupungin tai kunnan omista vuokra-asunnoista, kaupungin tai kunnan välivuokraamista asunnoista tai yksityisten palveluntuottajien tarjoamista hajasijoitetuista asunnoista. Muutamalla hyvinvointialueella oli asunnottomille vuokrattu asuntoja myös yksityisiltä henkilöiltä tai yksityiseltä vuokra-asuntoyhtiöltä. Hajasijoitettuihin asuntoihin tuki toteutettiin joko hyvinvointialueen omana toimintana tai ostopalveluna. Osa yksityisistä palveluntuottajista tuotti palvelua, johon kuului sekä asunto että tuki.

Pääosin hajasijoitettuihin asuntoihin tarjottiin niin sanottua liikkuvaa tukea, jota oli käytössä kymmenellä hyvinvointialueella. Liikkuva tuki toteutettiin joko omana toimintana, ostopalveluna tai hankkeen muodossa. Joukossa oli kuitenkin myös tukiasuntoja, joissa ei ollut minkäänlaista tukea. Vastaavasti jollain pienemmällä paikkakunnalla yksittäinen sosiaalityöntekijä saattoi antaa yksittäiselle asunnottomuustautaiselle henkilölle asumisen tukea säännöllisten tapaamisten muodossa.

Valtaosassa hajasijoitetuista asunnoista asuminen edellytti päihteettömyyttä ja niihin pääsi asumaan vasta kun päihteettömyyttä oli jatkunut jonkin aikaa. Muutamaltakin hyvinvointialueelta todettiin, ettei missään vuokra-asumisessa voida sallia minkäänlaista päihteiden käyttöä. Asuminen näissä hajasijoitetuissa asunnoissa tapahtui huoneenvuokralain mukaisella vuokrasopimuksella, joka useimmiten oli toistaiseksi voimassa oleva. Asumiseen liittyvät säännöt tai käytännöt sen sijaan eivät vastanneet huoneenvuokralakia.

Ainoastaan muutamaa hyvinvointialuetta lukuun ottamatta hyvinvointialueet kokivat, että asuntotilanne alueella oli yleisesti hyvä. Kasvukeskuksissa tai pääkaupunkiseutu alueella oli pulaa pienistä kohtuuhintaisista asunnoista. Tästä huolimatta asunnottomuustautaisille henkilöille oli vaikeaa tai mahdotonta löytää asuntoja. Työntekijät kokivat, että vuokranantajat eivät halua vuokrata asuntoja esimerkiksi luottotiedottomille, aiempaa häätö tai asumishäiriötä omaaville tai henkilöille, joilla on mielenterveys- tai päihdeongelmia. Yli puolet hyvinvointialueista kertoi, että esimerkiksi Ukrainasta tulleille ihmisille oli vuokra-asuntoja löytynyt muutamassa viikossa jopa satoja, vaikka asunnottomat olivat samoilta vuokranantajilta odottaneet asuntoa useamman vuodenkin ajan. Tilanne koettiin asunnottomien näkökulmasta epätasa-arvoiseksi.

Suurimmaksi haasteeksi koettiin hajasijoitettuihin asuntoihin tarjottavan tuen riittämättömyys. Jos tukea olisi mahdollista antaa, niin asuntojakin olisi helpompi saada asunnottomille henkilöille. Muutama hyvinvointialue kertoi myös, että alueella on epäselvyyttä siitä, kenen vastuulle tuen antaminen ylipäänsä kuuluu.

Liite 1; Hyvinvointialueet, niihin kuuluvat kunnat ja asunnottomat

Hyvinvointialue	Asunnottomat
<p>Varsinais-Suomen hyvinvointialue Varsinais-Suomen hyvinvointialue muodostuu Auran, Kaarinan, Kemiönsaaren, Koski Tl:n, Kustavin, Laitilan, Liedon, Loimaan, Marttilan, Maskun, Mynämäen, Naantalin, Nousiaisten, Oripään, Paimion, Paraisten, Pyhärannan, Pöytyän, Raision, Ruskon, Salon, Sauvon, Someron, Taivassalon, Turun, Uusikaupungin ja Vehmaan kunnista</p>	<p>475 (Turku 394, Salo 45, Kaarina 10, Naantali 6, Laitila 5, Paimio 4, Somero 4, Parainen 4, Lieto 3)</p>
<p>Satakunnan hyvinvointialue Satakunnan hyvinvointialue muodostuu Euran, Eurajoen, Harjavallan, Huittisten, Jämijärven, Kankaanpään, Karvian, Kokemäen, Merikarvian, Nakkilan, Pomarkun, Porin, Rauman, Siikaisten, Säkylän ja Ulvilan kunnista</p>	<p>76 (Pori 55, Rauma 12, Säkylä 3, Kokemäki 2, Eurajoki 1, Harjavalta 1, Huittinen 1, Ulvila 1)</p>
<p>Kanta-Hämeen hyvinvointialue Kanta-Hämeen hyvinvointialue muodostuu Forssan, Hattulan, Hausjärven, Humppilan, Hämeenlinnan, Janakkalan, Jokioisten, Lopen, Riihimäen, Tammelan ja Ypäjän kunnista</p>	<p>55 (Riihimäki 22, Forssa 18, Hämeenlinna 15)</p>
<p>Pirkanmaan hyvinvointialue Pirkanmaan hyvinvointialue muodostuu Akaan, Hämeenkyrön, Ikaalisten, Juupajoen, Kangasalan, Kihniön, Kuhmoisten, Lempäälän, Mänttä-Vilppulan, Nokian, Oriveden, Parkanon, Pirkkalan, Punkalaitumen, Pälkäneen, Ruoveden, Sastamalan, Tampereen, Urjalan, Valkeakosken, Vesilahden, Virtain ja Ylöjärven kunnista.</p>	<p>379 (Tampere 330, Nokia 10, Kangasala 8, Lempäälä 8, Ylöjärvi 7, Akaa 6, Valkeakoski 5, Punkalaidun 5)</p>
<p>Päijät-Hämeen hyvinvointialue Päijät-Hämeen hyvinvointialue muodostuu Asikkalan, Hartolan, Heinolan, Hollolan, Iitin, Kärkölän, Lahden, Orimattilan, Padasjoen ja Sysmän kunnista.</p>	<p>121 (Lahti 100, Asikkala 11, Heinola 10)</p>
<p>Kymenlaakson hyvinvointialue Kymenlaakson hyvinvointialue muodostuu Haminan, Kotkan, Kouvolan,</p>	<p>59 (Kouvola 34, Kotka 25)</p>

Miehikkälän, Pyhtään ja Virolahden kunnista.	
Etelä-Karjalan hyvinvointialue Etelä-Karjalan hyvinvointialue muodostuu Imatran, Lappeenrannan, Lemin, Luumäen, Parikkalan, Rautjärven, Ruokolahden, Savitaipaleen ja Taipalsaaren kunnista	16 (Lappeenranta 15, Imatra 1)
Etelä-Savon hyvinvointialue Etelä-Savon hyvinvointialue muodostuu Enonkosken, Hirvensalmen, Juvan, Kangasniemen, Mikkelin, Mäntyharjun, Pertunmaan, Pieksämäen, Puumalan, Rantasalmen, Savonlinnan ja Sulkavan kunnista.	34 (Mikkeli 18, Savonlinna 12, Pieksämäki 3, Kangasniemi 1)
Pohjois-Savon hyvinvointialue Pohjois-Savon hyvinvointialue muodostuu Iisalmen, Joroisten, Kaavin, Keiteleen, Kiuruveden, Kuopion, Lapinlahden, Leppävirran, Pielaveden, Rautalammin, Rautavaaran, Siilinjärven, Sonkajärven, Suonenjoen, Tervon, Tuusniemen, Varkauden, Vesannon ja Vieremän kunnista.	166 (Kuopio 127, Varkaus 25, Siilinjärvi 7, Suonenjoki 7)
Pohjois-Karjalan hyvinvointialue Pohjois-Karjalan hyvinvointialue muodostuu Heinäveden, Ilomantsin, Joensuun, Juuan, Kiteen, Kontiolahden, Lieksan, Liperin, Nurmeksien, Outokummun, Polvijärven, Rääkkylän ja Tohmajärven kunnista.	110 (Joensuu 95, Kitee 4, Outokumpu 3, Rääkkylä 3, Liperi 3, Kontiolahti 1)
Keski-Suomen hyvinvointialue Keski-Suomen hyvinvointialue muodostuu Hankasalmen, Joutsan, Jyväskylän, Jämsän, Kannonkosken, Karstulan, Keuruun, Kinnulan, Kivijärven, Konneveden, Kyyjärven, Laukaan, Luhangan, Multian, Muuramen, Petäjäveden, Pihtiputaan, Saarijärven, Toivakan, Uuraisten, Viitasaaren ja Äänekosken kunnista.	134 (Jyväskylä 106, Keuruu 7, Äänekoski 7, Jämsä 5, Uurainen 4, Muurame 3, Saarijärvi 1, Konnevesi 1)
Etelä-Pohjanmaan hyvinvointialue Etelä-Pohjanmaan hyvinvointialue muodostuu Alajärven, Alavuden, Evijärven, Ilmajoen, Isojoen, Isonkyrön,	25 (Seinäjoki 20, Kurikka 5)

Karijoen, Kauhajoen, Kauhavan, Kuortaneen, Kurikan, Lappajärven, Lapuan, Seinäjoen, Soinin, Teuvan, Vimpelin ja Ähtärin kunnista	
Pohjanmaan hyvinvointialue Pohjanmaan hyvinvointialue muodostuu Kaskisten, Korsnäsin, Kristiinankaupungin, Kruunupyyn, Laihian, Luodon, Maalahden, Mustasaaren, Närpiön, Pedersören, Pietarsaaren, Uusikaarlepyyn, Vaasan ja Vöyrin kunnista.	68 (Vaasa 45, Pietarsaari 23)
Keski-Pohjanmaan hyvinvointialue Keski-Pohjanmaan hyvinvointialue muodostuu Halsuan, Kannuksen, Kaustisen, Kokkolan, Lestijärven, Perhon, Toholammin ja Vetelin kunnista.	15 Kokkola
Pohjois-Pohjanmaan hyvinvointialue Pohjois-Pohjanmaan hyvinvointialue muodostuu Alavieskan, Haapajärven, Haapaveden, Hailuodon, Iin, Kalajoen, Kempeleen, Kuusamon, Kärsämäen, Limingan, Lumijoen, Merijärven, Muhoksen, Nivalan, Oulaisten, Oulun, Pudasjärven, Pyhäjoen, Pyhäjärven, Pyhännän, Raahen, Reisjärven, Sievin, Siikajoen, Siikalatvan, Taivalkosken, Tyrnävän, Utajärven, Vaalan ja Ylivieskan kunnista.	166 (Oulu 123, Raabe, 27, Pudasjärvi 3, Ylivieska 3, Siikalatva 2, Muhos 2, Nivala 2, Pyhäjärvi 1, Tyrnävä 1, Haapajärvi 1, Ii 1, Kempele 1)
Kainuun hyvinvointialue Kainuun hyvinvointialue muodostuu Hyrynsalmen, Kajaanin, Kuhmon, Paltamon, Puolangan, Ristijärven, Sotkamon ja Suomussalmen kunnista.	18 (Kajaani 17, Sotkamo 1)
Lapin hyvinvointialue Lapin hyvinvointialue muodostuu Enontekiön, Inarin, Kemin, Kemijärven, Keminmaan, Kittilän, Kolarin, Muonion, Pelkosenniemen, Pellon, Posion, Ranuan, Rovaniemen, Sallan, Savukosken, Simon, Sodankylän, Tervolan, Tornion, Utsjoen ja Ylitornion kunnista.	64 (Tornio 27, Kemi 15, Inari 11, Rovaniemi 10, Keminmaa 1)
Itä-Uudenmaan hyvinvointialue Itä-Uudenmaan hyvinvointialue muodostuu Askolan, Lapinjärven,	76 (Porvoo 66, Sipoo 8, Loviisa 2)

Loviisan, Myrskylän, Porvoon, Pukkilan ja Sipoon kunnista.	
Keski-Uudenmaan hyvinvointialue Keski-Uudenmaan hyvinvointialue muodostuu Hyvinkään, Järvenpään, Nurmijärven, Mäntsälän, Tuusulan ja Pornaisten kunnista.	99 (Hyvinkää 39, Järvenpää 25, Tuusula 16, Nurmijärvi 10, Mäntsälä 9)
Länsi-Uudenmaan hyvinvointialue Länsi-Uudenmaan hyvinvointialue muodostuu Espoon, Hangon, Inkoon, Karkkilan, Kauniaisten, Kirkkonummen, Lohjan, Raaseporin, Siuntion ja Vihdin kunnista.	500 (Espoo 434, Lohja 35, Hanko 12, Vihti 11, Kirkkonummi 8)
Vantaan ja Keravan hyvinvointialue Vantaan ja Keravan hyvinvointialue muodostuu Vantaan ja Keravan kaupungeista.	323 (Vantaa 291, Kerava 32)
Yhteensä	2979

Taulukon lähde; Asunnottomat 2022 (ARAn selvitys 2/2023). Helsingin asunnottomien määrä 1 135 ei ole mukana tässä taulukossa.

**Liite 2; Asumisen rahoitus- ja kehittämiskeskus Ara.
30.4.2023.****ara**Kaikille hyvää
asumista

5.5.2023

Avustuksen piiriin kuuluvat

Espoo (7 neuvojaa)	Oulu (2)
Helsinki (20)	Pietarsaari (1)
Janakkala (1)	Reisjärvi (1,5)
Jyväskylä (1,8)	Suonenjoki (1)
Kauniainen (1)	Tampere (2)
Kirkkonummi (2)	Taipalsaari (1)
Kouvola (1)	Turku (5,3)
Kuhmo (1)	Tuusula (2)
Kuopio (4,5)	Utajärvi (1)
Lahti (3)	Uusikaupunki (2)
Lapua (1)	Vaasa (2)
Liperi (1)	Veteli (1)